

Epistolaris visuals i alguna cosa més

Quim Domene
Cartes a Kurt Schwitters
ESPÀI ZERO1
OLOT

C. de l'Hospici, 8
Tel. 972-26-63-51
www.olot.org/cultura/zerou
Fins el 20 de novembre

IMMA PRIETO

És curiós, escric aquest text quan fa tot just unes hores que llegia la columna de Xavier Antich a les pàgines d'aquest mateix diari. Hi reflexiona sobre el significat de la carta... una carta que, com diu molt bé, porta implícit el fet de dir alguna cosa a algú, una carta que es revela com un objecte relacional que estableix com pocs la possible unió entre dos éssers. La casualitat de què parlo es torna més visible quan em centro en la mostra *Cartes a Kurt Schwitters*, que presenta Quim Domene. El títol de la mostra ja ens indica cap on apunta la casualitat, però el que torna a ser curiós és l'origen del projecte.

La primera vegada que Quim

per l'obra de l'autor. Schwitters va ser un dels artistes més rellevants de les avantguardes històriques, la seva feina es materialitza a través de múltiples materials i formats, d'entre els quals destaquem una manera ben peculiar d'entendre el collage, o, com ell solia dir-ne, *Merz* (els *Merz* eren bàsicament collages i *assamblages* de materials en desús, des de bitllets de transports públics fins a botons, que l'artista va erigir com una nova manera d'entendre l'art, lliure de convencions i allunyat de cànon acadèmics).

El 2005 Domene decideix iniciar aquesta mena d'epistolari fictici, sabent que Schwitters no podrà rebre les cartes ni, per tant, entaular-hi correspondència. Com a suport, fa servir les tapes que utilitzaven al Registre de la Propietat d'Olot per guardar documents (un format que atorga a totes les peces certa idea d'unitat formal). A partir d'aquí comença un *work in progress* que ens permet no només infiltrar-nos en aquests missatges visuals que Domene pensa per a l'artista alemany, sinó que poc a poc ens introdueix en una mena de diari personal. De fet, en una carta també hi ha alguna cosa d'això; de vagades hi posem biaixos íntims, traces d'obsessions no confessades, actituds ancorades en reflexions que van més enllà del destinatari, que ens condueixen, sens dubte, a una mena d'anàlisi sobre nosaltres mateixos. Quan ens endinsem en la seu treball comencem a llegir una infinitat de referències, una llista il·limitada d'al·lusions a la història de l'art i a la seva vida. Tot a través de grans dosis d'ironia, amb un punt d'acidesa que permet parlar d'accions que relativitzen qualsevol situació, també les que ell duu a terme. Les peces inicials es nodreixen de certa estètica barroca, una mena d'*horror vacui* que atorga a les obres un caràcter d'obsessiu poema dadaïsta. És interessant observar com a mesura que la matèria narrativa troba el seu lloc, l'espai es despulla, a mesura que el discurs guia la iconografia, aquesta queda reduïda. El conjunt ens permet apreciar una qualitat constructivista que s'accentua a mesura que l'essencial guanya terreny. Domene no representa, construeix, compon teoremes visuals amb aquesta picada d'ull a Schwitters i a la seva vida, o a les seves vides. |

El conjunt té una qualitat constructivista que s'accentua a mesura que l'essencial guanya terreny

Domene donava visibilitat a una part d'aquest treball, concretament a dotze dels collages que avui formen la mostra, ho feia a través de les pàgines centrals d'aquest suplement, ara fa sis anys. I ho feia seguint la invitació de Xavier Antich. La primera d'una de tantes sèries es projectava amb el format de carta visual adreçada a un lector que mai no la rebria. Domene decideix establir un diàleg fictici amb Kurt Schwitters, amb el qual l'artista manté certs lligams a través d'aquests llaços de destí capritxós. Domene va néixer a Olot el 1948, l'any que Schwitters va morir a Kendal. Trenta anys després, l'artista català duia a terme la primera exposició a Hannover, la ciutat on va néixer Schwitters. Va ser allà, també, on es va començar a interessar

